

A köcsög nagyvárosi nyugger nagyon korán kel, hiszen abban a negyvenvalahány évben, amíg többezredmagával építette az emberarcúnak nevezett szocializmust, szintén korán kellett kelni. Reggel hatkor fűjt a gyár vagy apel volt a kaszárnnyában, végig kellett hordozni azt a szigorú tekintetet azon a sok szerencsétlenen.

Most is azt teszi, amikor szokásos délelőtti sétájára indul. A villamosra vagy a trolira úgy száll fel, hogy

a pillantása is ölni tudna.

Úgy tesz, mintha véletlenül lépne rá a lábadra, hogy vedd észre magadat, hogy a helyedre pályázik. Szégyellős diáklányok rebbennek fel az ülésről, ő teszi le izzadt seggét élesre vasalt nadrágban, **anélkül, hogy megköszönné.** Múltkor durván rászólt egy telefonáló egyetemistára és a társára, hogy igényt tartana a helyükre – azonban embereire akadt, mert azonkívül, hogy hangosan az arcába vágták, hogy „fogd be, te majom vénbuziköcsög, s dögölj már meg, mert többek között az ilyen tetvek miatt van ott ez az ország, ahol van”

leszálláskor még a cipőjét is leköpték. Érdekes módon fiatal korában is

mindig frusztrált volt,

de mindig teljesíteni akart, mindig készenlétben állt, s mindig igen jó megfigyelőképességről tett tanúbizonyságot. Hetente-kéthetente egy bizalmi embernek mindig le tudta adni a drótot, hogy a blokkban szerinte melyik fiatal munkáslány lett „gravidă”, ki mert kimenni két hétre Magyarországra, kiről beszélnek, hogy disszidálni akar s úgy egyáltalán **ki meri jól érezni magát valamiért.** Meg is hálálta neki a rendszer, amit ma is megérez a nyugdíján.

Kiül egy padra, szétteríti az újságot, ráfordul a mellette elhaladókra. Annak idején elég volt egy rossz pillantás, azonnal szólt a miliciának, s most, blokkfelelősként sem gondolkodik sokat, ha idegen embert vagy hangoskodó részegyet lát a környéken. A délutánja ezzel a folyamatos vizslatással telik. Mosolyogni a lilára festett ősz hajú felesége utoljára akkor látta, amikor az ötvenes évek kommunista Romániájáról nézett egy késő esti dokumentumfilmet, s ott éppen arról volt szó, hogy

viszik a kulákokat a Duna-csatornához.

Az ebéd mindig bőséges, hiszen a vastag nyugdíjból kikerül, s az ő lábvizén és kapcsolatain keresztül a meg(új)gazdagodott fia és családja is mindig ellátja mindenféle földi jóval. Valahogy nem hatja meg, hogy a vele egykorú öregek élelmiszer-maradék után turkálnak a lakótelepi kukában – ezek között talán van olyan, akit negyven-ötven évvel ezelőtt ő tett földönfutóvá, rúgatott ki a gyárból vagy a néptanácsból, mert **nem voltak hajlandók neki és a rendszernek hajbókolni.** Vagy ő verette le a veséjét a szekuritátén.

Este jó meleg vacsora után fekszik le, korán, híradókat, politikai talkshow-kat, Dan Diaconescut, valamint népzenei műsorokat szeret nézni. A politikáról mindig markáns véleménye van, de szerinte **a diktatúrájánál jobbat mai napig nem találtak ki**, csodálójá Vlagyimir Putyinnak, s oroszul sem felejtett el. Valahogy nem meszesedik.

Téli kabátja és nyugdíja vastag,

irigyelik is ezért a szomszédai és úgy mindenki. Amikor le akartak faragni belőle, még élő elvtársaival a régi, ötágú csillagokkal és más kitüntetésekkel teleaggatott egyenruhákban farkasfalkaként rontottak az utcára tüntetni („**Hai la miting, măi, să se vede lumea, cine am fost și suntem noi!**”). Az egyáltalán nem zavarta őket, hogy egyesek (részben miattuk) két-háromszáz lejes nyugdíjból tengődtek-tengődnek. Vagy döngölnek éhen. Nem csoda, hogy feltúrják a szemeteskukát s megváltásként várják a

halált.

Az egyszer számára is eljön, s **lesznek néhányan, akik köpnek egyet a hír hallatán.** Nagy pompával temetik majd, ott lesz a fia összes cégének összes alkalmazottja, egymás lábát tapossák a ravatalozó előtt, akkora lesz az igyekvés. De addig még van pár éve. Azalatt panaszkodhat, kioktathat, számon kérhet, cseszegethet, mindent megengedhet magának. Ha hagyod.

Néha lemegy panaszkodósba. Úgy tesz, mintha egykor szenvedő lett volna, nem pedig szenvedtető.